

PANOPTICONS
POETISKA
ADDITAMENT

Ägget & Vi
Rom Nice New York
2016-2018

Innehåll

Fysiska dikter
Alan Asaid

Istället för den vita himmel
Caroline Angbjär

Ägget det oätbara
Ur *Loserförfattarfabriken*
Stefan Hammarén

Ur *Daimebreven*
Wera von Essen

Fysiska dikter

ALAN ASAID

*Om våren, säg om våren
allt stolt och ungt du känt.
Ett vårord går som kåren
mot sol och firmament.*

*Om våren, sjung om våren
hvar nyckfull melodi;
som fläkt och drill i snåren
den löper saklöst fri.*

*Om våren, gråt om våren
ditt hjärtas svärmeri,
ty solen torkar tåren,
det finns ej kval däri.*

*En skur på gröna knoppar
som springa efteråt,
ett salt av honungsdroppar
är hjärtats ungdomsgråt.*

KARLFELDT

*DET VAR PÅ DEN TIDEN DÅ JAG
BRUKADE RUTTNA LITE VARJE DAG*

Det var på den tiden då jag
brukade ruttna lite varje dag

Bara lite så att det
nästan inte syntes

Det var inte många som såg det
och jag ljög så ofta jag kunde

Det var en tid som föll
sig god för andra

En tid av smäläk
hor och skam

”Ögonatiden”, som hon sa
som glödde och skar sig

OM DJUR

Vi har inte tid att vara djur

Att vara djur

tar tid

Att vänja sig vid att vara djur

tar tid

Att vara i sig själv som djur

tar tid

Att vara två som djur

tar tid

Att vara djuret trogen

tar tid

Att vara mer djur

tar tid

Vi har inte tid att vara djur

CYKELDOCKAN

Cykeldockan doftar kummin
salt och lite jod

cykeldockans far: en legoknekt
cykeldockans mor: en flamländsk hora
cykeldockans bror: ett tystat vittne
cykeldockans syster: ett långsamt sår

Cykeldockan ler kedjelöst
och plingar sig ren

Cykeldockan sätter på sig
nya reflexer

Cykeldockan är noga med
dubbar på däcken

Cykeldockans vänner pratar
alltid om våren

Cykeldockan klättrar över
murar om våren

Cykeldockan vill ha många
cykeldoftande barn

Men alltjämt är det vinter

TRÄD

Träd skapades av nöd
av händer med fingrar
som fem hala flisor

Den myndiga skaren
Den vittra daggen
Den ljugande mossen
Den fackliga kullen
Den nekade gläntan

Alla ville bara hem genom skogen
Alla såg sig om efter skälen
Alla såg att träd var av nöd

Träd skapades av nöd

VITA NUOVA

Det ljusa knytet bär på färg
ser sig inte som knyte
mer som eldfångare
viskar den sig mörkare
i smalt fläckade stråk

Men vi som tittar skrattar:
Men vi som tittar skrattar:

barnet är litet och fult
barnet är litet och fult

ALLEGORI

Jag är obegriplig
Jag och böckerna

De tilltalar mig

Och jag fryser om händerna
Rummet är kallt och elden sval

Hundhonan är brunstig
Luktar starkt av mjöd

Spindelvävens vittrasade segel
Ett sikte för viskande ögon

O

Jag tror hästar och långa
blickar i gräsets strån
och vita snön som helar

Jag tror skog och sköljd
väg i skog som väntar
och tänker sig ren

Jag tror händer och medar
som groddar i ljusa käril
och som växer i vila

Jag tror nedanför skalven
som stryker ut byarna
och som väntar in våren

AS

De krumma gamarnas vår
De trinda galtarnas vår

De slemmas vår
De flyddas vår

Vår ett
Vår två

Här jäser man i dike

ANAGRAM

Jag övar mig i fortsättandets konst

Ett brunstruket liv i böjor
Små svarta sniglar med horn
Ett förenklat hjärta

: summan är genomsynlig och skör :
_ låt oss sjunga _

Istället för den vita himmel

CAROLINE ANGBJÄR

Istället för den vita himmel, istället för vinden genom
berg, istället för det gröna synfält;
istället för florentinska vintermorgnar, istället för
stillastående dagar på en slätt, istället för kanjon och platå;
istället för blekrosa kullar, istället för purpur och fält,
istället för slammer och mars;
istället för nedrivna draperier och krossade maskiner,
istället för den svidande örfil och brustna kam;
istället för sönderslitna länkar, istället för kasserade pärlor
och klot, istället för nyckel och hals;
istället för främmande fingrar och en avgrund utan
botten, istället för svärtan i floden, istället för kulvertens
skugga;

istället för stigande vatten och brinnande ben, istället för
violetter bröst och virade höfter;
istället för kaklade tunnlar och den svettiga länd, istället
för neon längs boulevard och kvarter;
istället för en sälta det går att slicka, istället för lejon i
marmor, istället för nätter i augusti och en rännil i
november;
istället för lyriksamlingar, istället för mässing och zink,
istället för kula och glas;
istället för platan och viol, istället för parker med fontän,
istället för målade bänkar och porlande brunn;
istället för hudar och räcken, istället för insidan av en kind
och den kalkrika funt;
istället för splitter och kartong;
istället för blodiga handdukar längst ner i en garderob;
istället för en Jesusfigur hängande över sängens
huvudände;
istället för att hållas, istället mot en vägg;
istället för att höja—

Ägget det oätbara
Ur: Loserförfattarfabriken

STEFAN HAMMARÉN

Formuclering. Lagt sig Bättre ment om en viss varsamhet när ni oförsiktigt sagt säger rakt till loserförfattare, att vi inte kan höra deras röst, eller ännu värre att den föredömliga eller förträffliga texten alltid har röst förvisso, och att den dåliga snabbt utdömda litteratruten tvärtom så klart saknar den sockerlena röst. Vem känner till mera deras rika munspray, och vem har deras antal på sina fingrar, eller vet sammansättningen, men något samtliga berörda på offerbänken jämte världssamfundet vara helt ock hållet fullt öfverens om i den bestämda oppatning bestörta efter att hon själva ledtrådarnas urmoder på Interpoesi framträtt än och tilllika fördömt för minst 3;e gången dipl.ing. Nestor d'Abos oerhört jippi-jiu-jitsutränade i leopardiedräkter eller ock i oslitna buntfransiga jeans på senare tid, alltid med flerdubbla gurkhaknivar med egg från dvärgarnas en nedre förfalskningsfabrik, den från valvet oftare, inte som tidigare antagits förvärvade på en postorder i någon kvarvarande sönderläst Hobbexkataloggrea från sent tidigare 1965-deçennium tillsbaka, att hämnas dem fullt ut, närmare nerlägga dessa generalterrorister nu i smöret en gång för allt få stopp i dem; loserförfattarna skulle under

lyxpoetens ledning nu i snar brådskande ordning bedårat göræ upp enastående storslagen reell hämndplan, Muriell skulle oförrställt hämnas först för sin döda gläfs som i mestadels aldrig återfanns, bl.ä.ckdirektören för att de demolerat den specialgjorda takställningen på von VOLWONÖFF PV831B-STORrealimousinéen sic som det stod honom surt när den slutligen lossnat i hög fart och hade fastnat i ett älghorn liksom det förbaskade djuret kastat sig hysteriskt på en bil rakt bakom vars förare dessvärre miste herraväldet förlorade ett rattgreppet hårt öfver sin racérvehikel och det körde på en andra,³ bropelare och trenne par tvillingar avled ganska just när en ropade vi är torpederna emedan samtliga med sina gris-masker för anletet billigt höll ända in till slutet på sin mask, skål- et brandydirektären höjt böjt följt för nya desto hårresande eller svindlande tillbakavisade tillskrivnae rön att de samtliga vare hans oförrklarligæ, hulda döttrar det minsta äkta rara, om än underbara att peka ut, trots allt ingen bestämt bättre än den andra, dessa nestorns ohämmade som, Spoerrilim-klister International Association för att de fördömda metallfickorna härdat varpå all stilfull dekoration anblivit något som outhärdligare sitta, avknäade agrokleptomanen Jaakko förinnan per stabilitet och orubbligheteb som ranket en låsta porten runt kungsgårdens kättingsomringade begravningsplatz han i järnjätteskodonsnören (kastvapen fäst; i själva verket tvenne surgical chainsawskättingar without one handles of two parts del-2) för att flickorna slagit sig i slang (pung) med en del utbrytardvärgar och landsvägens vargtämjare tillsammans med han gamle den förre kungsgårdskåldolmen i ett osagt svinaktigt fåfångt försök att taga vara på gårdens förträngda hemlighet kring

förra granngårdens smedja smednej medelst om sin upprinnelse ässjans nerpinkade glödklot förutan järnstad bortrövat av tvenne losers, instrumentpoolens tjurskallar har vild strejk hålla på mot att de [kära flickorna] tvunget blivit en skapande nagel i ögat ett det besvärande olöpt hinder för att kunna få fram vissa antika-extra instrument som av bästa utsökta dr Hotch–Stoffs ecraseurer för tillfället håll, skrivmaskinspoolen för att de äfven besatt de handgjorda enda riktiga ritningarna till den bästa Williamsenen ex-Ferrary–Faberge–Asculap–Somero, Prokrustes eftersomi de hunnit omärkt nånsin förknäae honomi flertalet ggr och rentaw troligt mest låg still ådraget bakom explosionen på tidsenligt arkitektoniskt vackra Leprahemmet naturskönt beläget enligt honom som i ett sträck skräv av inbäddande landskap, erfarne dr Schön_ för ett de oförlåtet lät honom bli på en halv akt mindre förargligt satt, taxeringsirektören för allting närmast, värst numera loserregisorgen Lars–Erick Rökärtén för att han varit råpsykad av dem och rentav jätteförälskad i en av dem hon med landsändans lyxigaste rumpa allt förutan synvilla, Interpool och glatt de allra globala ledtrådarnas erfarna urmoder i täten för att de blivit förnedrade ett otal ggr redan som, månförlustelsegalningen urfader suputen fyrnamnige bocken, internationellt rankad, en de globala ledtrådarnas förgrundsgestalt skapelsen Jarl Ingmar Jungar Gunnarsson Fahler för att de mest av alla stört fantasiSatan som håller glöd och efterliv i honom en sinnenas hjälte för öppet hus, längst oförrlösta musan Emma för att hon än oppenbart förblivit i sammanhanget en hungrig hårlös håglös gast i fräck lösmustasch vilken hänger med till mindre saktmodh darrig på läppen dessutom, därtill deras

indirekta indikata felaktighet som hennes oförråtliga misstag att hon skenbenhårt förbjöd sig älska låsförfattaren så rostfrittstålsatt hårt sej fördömt att aldrig mer någonsin det ge ifrån sig ett enda tecken lif, hallåh, så blev hon genast gast istället och insåg att älskar men intet förmår i sitt fördömda läge emedan nog Nestorns kära flickebarn däremot läst till häpnad höjt ögonbryn om honom och henne så tänker kanske slå till i ett förestående intermezzoo troligt, minsann smäckra hissflikan Blå Tröja–Mudd® för att de snart lyckats nerspraya till henne tills rödare än ljust just helt ur jordens underlivs-mode, inlevd gengångare Yrjö–Hupponen eftersom inte kul och föga dynamiskt vara död man flickorna mer levande alla gånger, Jon Blindus ohbedövt fog för att nestoreflickorna slaktat ullfåren och minsann lagt tarmarna behängande slimorna jämte skottsåren i Nestorns dödsbäddsmadrasskross bland halmen och skumgummit ett brak ock ett dunder i den sista dämpade törnuppställning med sin annars aldrig döende andlige mentor in i tarm, bundit honom med löst taggtråd drömmer som hela Nordkalottens samtliga varelser vilka sett dem om ett dessa flickornas hett aldrig opphört sex, deras bäst med en finsk heteka visste alla utom smältverket innan de levererade dit sagtent Hupponens frankostämpningsmaskiner och alla oreparerade mekaniska eldstadsrostar, själva panelhönan Pandöfva förkroppsligad gemensamt för att de fru- och herr manngrant hulda faktiskt öfverträffat t.&.med henne och oppslutit en bläckflaskan delvis, innan helgade haglade Amors 1:a toppbyråsekreterare för att de inte minst minsann kletat ut mästern allsköns och fyllt upp i honomi med mest vaginalfullträffkolor om ett rendezvousdum-

dumbly till internationella skaldeskallars profundus kapslat för ingrepp hos nattkirurg ett stycke ner granne med snar låsmed sic, ytliga Sylvi-anden (förrymt grymt väsen ur Håmmaréns jaktvilla på plan slät i sluttning) för att nestorn inte någonsin reparerat hennes gangstersöners fyrfärgprovrörTVr och diverse maskiner förutan spottat en del Nivea ock Vitalis på dem turvis och när de sjukt påvisat sina flottiga tjänstevapen ur kallsångerna hade flickorna kavlat dem i en skrivmaskinsvals på Tango runt i naken slagfärdejhet (ehuru sönerna påstod inför hela påkallat pressoppbåd och Helsingin Sanomats nye text-reporter senaste suput stilrene Jorma Wallraff alltid erfarit att nog rörde sig lägga om en utklassad fördömd antik tryckpress dessutom ful som satan i ohyra, och tung som skiten) (de faktum Tango vare ett enda finskt-inhämskt processat skrivmaskinsmärke vid serienummer, tillverkad i okänt mindre antal med justerbar valslängd högst unik, egen fastän på en punkt värre tröska än både Williams à roll on the exposed strip of paper like a chicken pecking at grain och Typoo med valsen nersänkt i høljet, den pågående raden själva knackandet i blindo skett ett vara dolt i valsläget på fem rader förrän syntes framvalsad runt, och man kunde endast i ett förglasat precisionsöga se aktuell bokstav liksom föregående bokstav och platsen bredvid ett steg framåt för nästa sitt knack, varje kåriggering en precision av hård möda och tid, helt i anda med verkstadsfabrikens aldrig sämre precisionsideala och produktionsiver, Tangos antal torde gott röra sej om endast minst några ynka hundratal exemplar och prototyper vilka flest fanns bra länge kvarblivna hos tillverkaren på helstatsägda multiwerkstadsfabriken Valmet, deras flopp som så mycket annat än övrigt på

Valmetall, ett finskt konglomerat byggt på allsköns sektioner, men varje d'Tango vara en jämt idel trasig värre skrivmaskina och fanns ens knappt någon som reparerade dem och ej efter många tio sidor var de ofta som ständigt ånyo i ett hårt förlåsningsläge som i regel helst krävde auktoriserad yrkesman till att bryta en rigor mortis, allra minst som tillverkaren stod till bäst tjänst, snarst endast igenkännbara kunder kunde föra dem till ing. Svarta-Ølja Hupponen i längre reparationskön på flera år minst, alla ggr bättre konst än alls stjärnreparatörernas på Oy Liikelaskenta Ab i huvudstaden dess centrum ut, minst de flesta Tangon ingått sedermera i somerosamlingen likaväl, ej förvånansvärt underst om i bassängerna gömda), mest beryktade hjältinnan somEeroänkan stod själv med den tidvis mest flertaligaste skrivmaskinssamlingen i Atlas som ständigt självt genererat fler maskiner på vilket än oförklarligt sätt, så många vägar flest bar till Somedero, för att de tre trilskna vann henne stark i timslång bevittnad armbrytning och mopsat upp sej för det och visste plötsligt inte sin plats egentligt det minsta hon som ändå vare bestått så mycket mer och längre, alltid sannfinländarna för att ärkenestorn dem fäll blint som flickornas revanschoffer förmer besannad stöttepelare föga livsberusad i realiteten Wäinämöinen gestaltlik ur hemska jättebrallors förhängslade givakt påfört, Noakia Corp. för att minsann tidsmaskinsavdelningen låg nere efter att dessa oförsköna spoolierat framtidsutsikten så pass helt raserat bak om fram, en sann lustens osegrade Minna Mann för att de påpassligt knyckt det kanské sista kvar Isovoxomin -krympningspulvret som gömdes undan på Gipsparadiset efter att drogs in på marknaden innan höjdes röster för att låte bli i bekväm ledig fåtölj-

IDOsuppositorium 59 istället, Leprahemmet ledande sköterska och beryktade loserslukerska som efter åttionio dagar nykter ansåg det vara grymt sabotage vilka hade hindrat henne få fatt i textdirektören till altaret tids nog nördtvunget, allt vackrare yvigare Lonny oförtrutet för att dessa honom Nestorns symbolister hade bära flera av hennes nånsin bästa designjeanspar att hasa bunt à franska klack, dessutom hade de förrstört hennes plus 17:e tidiga korrvekturers till magnifik handboåk för idéalIDOtusentvåbladet-instruktion a tergo, och rentav var det trots allt inte ärekarl Bläckis Nööfes fel utan flickorna som naturligtvis i första hand låg bakom den perukresande makabra hemska sorgligt bejublade genre när hennes vackra luçiahårsvall brann punkrasande upp i gamla çentrala Borrgå inför hela ditkallade folkförsamlingen vid belägna röda Rådhusorget (en förbjuden parkeringszon helt och branden spred sig åt på ädlé Rocckungens maskeraddräkt, vars sagoslott nedan redan varit inplastat i världens näst största kondomi dölja renovering från när hans första eld förra gången var lös och han blef förutan våningstak en den tid värre), faktiskt ifrågasatt vem som sist ock slitligen anmälde fromma ballerinan Lonny till luçialicentiat självskrivna för sina brandybambyben, rentav någon i bläckdirektmörens närhet och obefläckade namn framträtt oomtvistad heja på, gaphalsliga lustmördarens ord på tur, i ordning ur sista fram långsträckta försenade chaüffören till ända Andernas alltjämt otömnda valv förr att han inte hittills lyckats stycka dem i absolut full skala hela överlevnaden kring, tog han ut ett omsvep mindre alls, eller ledsagade begåvningen KUL KAL de Gautaeborg des Flandres till halt skärklack-Isly följde från följet för att hans svärdeklinga blivit hack

kläckt ovass vid all hast ett oförglömligt förargligt tillfälle, icke för osagt bevärningens skalliga flönt-poliser på polis-potatisgrisstationen med vitrinen numera förutan halv-bläckflaskan vilka bestämt och till den allmän kännedomi ansåg föga halvklartänkt att ingen alls annan än de där jämt fördömda flickorna, jäntorna som kunna faktiskt ha kommit öfver kultbläcket hejdlöst, mirakulöst framför näsan på dem i den en allra fräckaste kuppen i finsk besatt kriminalhistoria hittills, framför allt förnedrat dem enastående rentut avsagt för jävligt inför Interpool och hela inhemska kåren hade det hatat, allt sedan dess alla skrattat ut dem fastän ehuru kuppen generellt hemligstämplades genast av landets folkpresident i full suveränitetens känsliga namn enärgånget alltför, han varit på ort ock ställe begrundat, och dessutom hade den såkallade högsta förlagsledningen–direktionen och bläck-direktösen pekats ut på Loserförfatarfabriken för att havfa frikostigt ännu utspätt violett kopiebläck i flaskan de har mage eller till klent förstånd lika okorrekt påstå vara det magiska från deras populära förnuftets station bevärnad sektion om så självt skälmen utkakad tvang, herr Delikatessröksvampen Aska på Popcornskliniken för att han visst kom urbota försent droppa in tackvare deras öppet legat bananskal hans kanelomortal förutan skäl skräll, pater familias Timo Stråf med Lonny's enarmade mångfotad orkEster und Hans för att hennes ett bägge rara svarta kaniner vid en genetisk blandning av angora- och kunggårdsbondkaniner hamnat ut vilse grovt rov förrymt ur bästa bettrollkarlens oändliga chapeau-claqué vete alla det att just flickorna låtit sina skolade falkar lägga klorna till middag aptit mest, främst Richardo Poolt för att de än aldrig infann sej på hans insiktsfulla rika föreläsningar om

skrivmaskinens somerotik i smordhett jämte räknesnurrans avidisslande och tural de där fördömt rosa opudrade heta flickornas fel även i all förlängning att han inte fick alls tag på och fatt i henne Lonnys rara (d)underliv imponerat som inte släppte hans besvärande begär den besvärjelse eljest ock, menade att hon överträffat Williams grasshopper, att den bör smekdöpas ut helst omedelbart efter henne istället, hon på rygg sträcker på och drar in benen likt den där skrivmaskinen i tangenteringen, suck inte nog med de det besatt ett par kultskrivmaskiner han ytterligre begärde som poolen inte lyckas komma öfver förinnan värdens rad tager sitt slut, till randen på kant, Svarta Coccyjulgris Hupponen för att lekamen vid fullt Kött benet vare ohjälpligt obehagligt oblött död tackvare dem och förlorat sin först genuina position i loserförfatttarfabrikens den på år ock dar längre och längre förtjänt om dyrköpt inträngande lyxroman, något han beryktade första internationella mäster- och storkocken rikt tillsatskunnige Tunga N'lo Ido (enligt enveten hörsäger dukar på Arabia Ruska-tallrikar) bejakat för att flicktrojkan förmått frestat tömt en Loserhälsningsarmmaréns osso bucco-gryta bottnat vid större hörnet bortre framför näsan på honom obevärvat frälst (han som slant för sin barlast dokumenterad, äntlig komma upprättelsen, nästan dels given rehabiliterad vid Parkträdje,³ generatjon skarabéerboka opprättelsens släppt hägras fritt för), guds nådda störoande stjärnsriddaré Törni snösoldaternas förebildh fritt för att illsinnet nestorn oförutsatt oförtrutet lät dem redan innan de dessa flickor förunderligt ens varit nyfödda taga ner hans nedom störtade moderna helicopter med en deras Nestor kast-cestrophendone-castrati cccpstyckad

kartesch ligga i lågt spat kamoufleratt embryoh överraskae det minsann honom totalt värre grymt än ens kommunisterna innan bästa brödet mindre hårt på REAe på kartusch full av lösa överblivna burroughsskruvar i extra-stark gynekologsalva rätt så tätt som sist expanderat, sena rama ränksmidaren S:t-Stoff för att de skall fett nog obegripligt ängripae honom som rekrytoffer ännu och först bortknäar honom inför mindre häpnasfulla sköna rara Lonny som för allt ej undgår passa på ett bra tillfälle likafullt fullborda förknäningens sagda ändamål perfekt så, ädelt, känner sig förvisso hotad föregå i svår handling, än öh;ström för att införsäljningen av älskningsbarnet Hamnarén rasat i returer och fått därmed lägga ner Serie Loser Rosa Rosett där förlaget vilt exexperiementerat retro med sjunde en ner ättestupan i roman renodlat sädlöst som symbolisera det stora evinnerliga sökandet förgäves i desperationens svidande avgjorda färg det obönhörligas av halvgalen oförtrutna sanning i tid och otid flagnat på sig, fasligt kindgröpte Mr Självpresident som trodde avgjort veta det vara flickorna och ej Muriel som söp honom ner under avskvärda långbordet på restaurant Sibbo källaren häromvåren, Fru Rosa Duk-Kawiar Jazzs Upo Sverre- Gilbert Lupin Kulta Gusilloö-Äijämöinen- pajas för att de visste tidigt grymt förknäa inom penisringen på honom till en nummer för tok för i d e l o v ä n t a t (a v) s p ä n t u p p å t , antinoakklepsydrakungsbillardkardskalderussinmjödmjöl kvitNASAaerodromIDO59polt med instruktionstaleffekt + känn svart svåre allvarligg svordom för den beklagliga översvämningen i förlängningen flickornas korrektivfel till beskyllas nog för för det spysprayade rödbetsrika rostrosa, poolhandsekreteraren för att de nånting hon inte

förklarar närmare här desto, han alltjämt är ock dar svårt flyende knarcbaronen på Anderna Änden som för sin del såg flickgänget överallt horligga bakom massakern nyligen på hans först nog skjutglada mannar plötsligt lätt måltavlekött och påföljd gamslask med galen hejdlös loseramputerare skona sig om, demonstranthjorden icke mindre förr att flickorna aldrig demonstrerade mot Loserförfattarmanufakturen utan utav såg sej själva som looserparadisets prima oförsköna madonnor factiskt, självmedvetnae som symbolister, rentave oppdiktade och antagna, och herr neonadirektören främst för mörkret nere i mörkrets bestred nog deras fel trots allting annat, aldrig ljusnat med en längre bort utsträckt övrig avrad hos andra opprördare sagt vem helst annan än just dem, inte ohjälpligt heller förglömma allra minst hummer- och champagné (skaldjurs- och skumvins) ~damerna i storsaluhallen vars fagra eller bedårande högt skattade lårbenta döttrar försökt efteråtlikna kuggghjulsgeniet Nestor d'Abos tränade grymma karatéflickgäng och muttrar i senaste modeleopardiadräkter, tala om de där än fördömda dräkterna i vilka de helst oförrtrutet oeftergivligt vampar upp ständigt löjligen svagsinta trångsynthetens miljoenärar för att dra åt med sina Stoff-Potchs lårecreaseurer känt av, varsin böjelse belagd för aldrig mindre ändelsen sutten. Världen sämre, Loserskaldefabrikens legendomspunna texteringsavdelning hade här inte mindre än blivit beordrad af tidslösa loserförlagsledningen och presidenten att framställa en originell hämndplan I-b, vilken misslyckas självfallet, dessutom helt ut för enligt Loserförfattarfrakturens absoluta policy:n försvuret från innan, att aldrig bli desto klar och

oppföjdh medelst sin text ehvigt, vilket icke desto hindrade att

Ur Daimebrevet

WERA VON ESSEN

De tycks sitta fast överallt, slangarna.

En grön slang gör så att det piper varje gång jag rör mig. En sjuksköterskas suddiga ansikte frågar om jag vet var jag är någonstans.

”Sjukhuset”, svarar jag och upptäcker katetern. ”Har jag kissat på mig?”

”Ja.”

De har klätt mig i underbyxor och nattsärk.

”Och du fick mens, så vi satte dit en binda.”

De verkar arga. Sjuksköterskan säger att jag var medvetslös. Att någon hittat mig medvetslös i parken. Jag börjar gråta. Hon verkar så arg på mig.

Jag ber om något att dricka. Sköterskan hämtar en plastmugg med körsbärssaft som hon hjälper mig att svälja. Saften är himmelskt god. Det godaste jag någonsin

smakat. Så läskande och välkyld, lagom söt och perfekt i styrka.

Jag vet vad som väntar nu. Straffet som ska avtjänas.

Men jag skulle ljuga om jag påstod att det inte också är en belöning.

Kan inte koncentrera sig, kan inte äta, inte lyssna på musik. Vill inte tänka. Säger att hon har ett getingbo inuti sig. Vill inte leva, vill inte dö, orkar inte ta livet av sig. Känner ångest inför att åka hem. Satt och skar sig i handleder och fingertoppar och har blodiga servetter liggande framme.

Tycker inte att hon har något liv, tycker inte om sig själv. Tycker att studierna är "idiotiska", vill inte fortsätta med litteraturvetenskap. Har inte varit där på två veckor.

Bedömning hälsoproblem: självdestruktiv ung kvinna som stannar på POA i avvaktan på plats på avd. versaler

Yanolla har både änglar och elaka tungor inne hos sig. Hon sitter bredvid mig i rökrummet. Fastän hon själv inte röker sitter hon där med mig dagarna i ända. Vi dricker kaffe, jag röker. Hon berättar att hon hämtats av polisen i sitt hem. Att de brutit upp dörren och gått in i hennes badrum när hon suttit där på toaletten och kissat. Att hon aldrig kommer att förlåta dem detta.

En skötare kommer regelbundet in i rummet och tömmer askfatet åt oss. Yanolla säger att hon njuter av att se på när han gör det.

Jag målar hennes naglar med rött lack. De är långa och fingrarna smala och slanka, en kontrast till den bastanta kroppen. Både jag och Yanolla blir förundrade när vi ser resultatet; händerna ser inte ut att tillhöra henne längre.

Hon beundrar länge den röda granna färgen, studerar häpet sina händer, ler sitt tandlösa leende.

I min sömnlöshet sminkar jag mig som en clown. Jag smetar på olika ögonskuggor, sminkpalettens alla färger, lila, turkost, brandgult, silver. Sedan applicerar jag lager efter lager med mascara tills mina fransar ser ut som harkrankar. Så signalrött läppstift, som kletas ut à la Courtney Love.

Jag går fram och tillbaka i korridoren iklädd mitt för stora landstingsnattlinne.

Nattsköterskan tittar undrande på mig, sedan ringer hon jourläkaren och beställer extra lugnande.

Jag sväljer samarbetsvilligt dropparna och går och lägger mig igen.

Darrar. Tappar ut kaffepulver över hela bänken när jag ska måtta upp. Måste. Anstränga mig. För att inte trycka på fel bokstäver på tangentbordet.

Saltar kinder, saltar läppar. Saltar örngott, saltar kattpäls.

Kanske kunde jag, kan jag inte.

Diffusionen är: vad jag är inte är vågar vara tror mig inte vilja.

Sjukdomen är: att jag anser att det föreligger en sjukdom.

Permissionen är: ett bevis på min oförmåga att tillfriskna.

Var vardaglig. Var inte sjuklig. Sluta darra.

Var normal. Var inte paranoid. Sluta gråta.

Var förnuftig. Var inte manisk. Skär inte upp handlederna.

(Oroa er inte. Idag känner jag för benen.)

Obegriplig. Hysterisk som ett barn. Så fullständigt obegriplig.

Om jag bara kunde ta mig ur det här mediokra, gudsförgättna gränslandet. Om jag bara hade modet att bli galen. Nå psykosens klarhet en gång för alla.

Att varsna förödelsen är uthärdligt enbart om den förverkligas.

Min rumskamrat syns knappt i mörkret, men extravaken syns, de sitter på varsin stol vid hennes säng.

En sjuksköterska går fram till rumskamraten, lyfter på hennes särk och sticker försiktigt in en spruta i hennes ena skinka. Rumskamraten säger att det känns obehagligt.

”Trots att jag fått sprutor så många gånger så tycker jag fortfarande att det känns obehagligt”, viskar hon.

Det är tyst ett tag, sedan säger rumskamraten att hon är värdelös. Då svarar sjuksköterskan att rumskamraten är värdefull.

De två främlingarna sitter hela natten och vakar med en liten lampa tänd så att de kan läsa tidningar.

Dagen därpå presenterar sig rumskamraten som Jonna och Jonna skiner. Hon är blonderad, grov och bred och hon ber om ursäkt ifall hon skrämde mig igår. Jag säger att det är okej och frågar vad som hade hänt. Hon svarar att hon rymt ifrån sin tvångsvård och blivit jagad av poliser, hoppat över staket, ålat på marken.

”Rena rama Mc Givern.”

Men sen, när de hade fått tag i henne och hållit fast henne, hade hon fått ett utbrott och idag är hon bakis av sprutorna men vill jag kanske gå ut och ta en cigarett?

Det spelas piano på avdelningen bredvid. Avlägsna, sorgsna, vackra toner. Det är bara jag och Maria här på innergården. Vi ses ofta, både på akuten och avdelningen.

Maria har svart bälte i karate men nu är det många år sedan hon var i form. För varje gång jag ser henne har hon gått upp i vikt. Hon röker apatiskt bredvid mig i sin batikmönstrade hiskeliga tröja. Jag spelar musik för oss på min mobil. När jag frågar vad Maria gillar svarar hon Eminem. Jag letar fram den enda låt jag har med honom, "Shake that ass for me". Vi diggar. "I'm looking for a girl I can fuck in my hummer truck", och då kommer Hillevi från psykosavdelningen. Hon förklarar att Paul McCartney var på besök igår klockan tolv.

"Han tältade här på gräsmattan."

Jag går in. Ser en gungstol längst bort i korridoren som står lite undangömd. Jag går dit och sätter mig.

Två patienter närmar sig, tjejer i tjugooårsåldern. Den ena sitter i rullstol, hennes armar och ben är gipsade. Den andra eskorterar henne, kör henne genom korridoren fram till mig.

Rullstolstjejen lägger huvudet på sned. "Hur är det, gumman?"

"Sådär. Vad har du gjort?"

"Jag försökte ta livet av mig."

Hon hade nästan lyckats skära av sig både händer och fötter. Senor och nerver hade brustit och förstörts. "Det blev en enda röra."

Den andra tjejen säger: "Igår satt jag och brände mig själv på armen. Hade tråkigt, mådde dåligt. Tjugofem stycken brännmärken blev det."

"Själv brände jag in trettifem stycken, bara på handen!"
Rullstolstjejen pekar på sin vänsterhand.

De vänder sig mot mig. Jag reser mig upp och går.

Jag var barn en gång i tiden. Gillade att leka. Att röra på kroppen. Att springa, att ta ut min islandshäst på en ridtur. Leka indian. Klättra i träd, plocka ekollon. Att öva på att gå ner i split. Hoppsa. Gunga. Att tjuvlyssna när de vuxna talar förtroligt till varandra. Att ta hand om mina kaninungar. Att rita hjärtan med min islandshästs namn i.

Att vakna. Ta mig an dagen.

Kaninungarna. De föddes. En efter en. Ur sin mor föddes de, ur den enorma Rosa, som var så fet att vi inte ens märkte att hon var dräktig – med åtta ungar. Betäckt av två små hermelinkaniner som slogs om parningen. En gång försökte jag få dem att sluta genom att hålla upp en hand mellan dem, då högg Mimmi mig i fingret. Ja, han hette Mimmi, den andre hette Fiffi, vi trodde att de var honor.

En av Rosas ungar dog direkt. Jag försökte värma dess nakna kropp, jag kupade mina händer runt dess nakna skinn och insåg förtvivlat att det förblev stumt och kallt. En annan unge dog senare när de började röra sig fritt i stallet, den gick in i boxen och blev ihjältrampad av någon av hästarna.

När kaninerna växte upp bildades en mycket strikt hierarki. Bara människan är mer hierarkisk än kaninen. Hannarna domderade i sina revir, den svagaste av dem var ful och grå som en hare, honom döpte vi till Haren. Han fick bo ensam vid ingången till stallet. När man kom ner dit strök han skyggt omkring, det var ingen idé att försöka fånga honom.

De söta kaninerna var svart- och vitspräckliga, brunvita, ljuvliga, fluffiga. De höll till i halmen. Det fanns en liten koloni med ett par tre hannar, de bodde i växthusen och försökte regelbundet tränga in i stallet men motades bort av de sötaste hannarna. Honorna blev påsatta åt höger och vänster och snart gick det här med kaninerna överstyr.

Ena foten, högra – på Island sitter man upp högerifrån – och schwung, Kongur – det betyder Kung men han var skimmel och lägst i rang – ville genast gå, jag fattade tag i det flätade lädret, svart och sinnlig som en laktritsrem, och fick honom samlad och lyhörd.

Jag kan dig. Det är bara jag som kan dig!

Tanken på att luta mig åt vänster så att han ska röra sig åt vänster får honom att röra sig åt vänster och så är vi iväg.

Slottet omgavs av lindalléer. Det tog ungefär tio minuter att rida dit. När vi kom fram till den första lindallén visste Kongur att det var dags för galopp. Ibland försökte jag bromsa honom för att jag tänkte att det var fel att galoppa efter en så kort uppvärmning men han satte alltid av, detta vanans djur. Med skuldtyngd förtjusning lät jag honom löpa. Lindarna susade förbi kadunk kadunk, kadunk kadunk.

Kongur hade som specialitet att plötsligt ta ett skutt vänster så att ryttaren föll åt höger, alla föll, förutom jag,

för mig var ingenting plötsligt, jag hörde hans tankar, kände hur de funderade på att förbereda sig på illdådet som aldrig skulle drabba mig; jag vägde genast åt höger, rörelsen blev till en fartfylld kurva och vi svängde tillsammans mot nästa allé.

Slottets väldiga tystnad, dess stumma uppsyn, varv efter varv efter varv hade det beskådat i tystnad, sekel efter sekel efter sekel efter sekel och ändå visste jag att just min akt, just vårt ekipage, just vår galopp, var helig.

J kommer med bilen, hon kör oss till ett naturreservat utanför Uppsala. Vi lyssnar på Nationalteatern. För ett par år sedan grät hon i korsikanskt månsken och sa att jag skulle förstöra minst tio år av hennes liv, fattade jag inte det?

Det finns ingenting som indikerar att vi är olika, hon och jag, det finns ingenting som tyder på det. Att hon lever i världen, läser på universitetet, utvecklas, älskar. Att jag inte skulle göra det. Att jag skulle... vara en annan.

Förutom plastarmbandet runt min handled då. Men det syns inte under dunjackan. Och naturen bryr sig inte om sådant.

Kontaktsätt: inkommer med remiss från CIVA

Kontaktorsak: intoxikation med oklar avsikt.

Pat inkom till akuten efter att själv ha ringt ambulans. Detta var igår vid 15:45. Sedan ankomsten har hon sprungit omkring här och betett sig väldigt osammanhängande, vill ut. Svårt att hålla tråden, förvirrat och desorienterat beteende.

Psykisk status: Desorienterad. Har en synhallucinos, ser solar och månar i taket.

Förnekar all form av suicidalitet.

Bedömning hälsoproblem: intoxikation, klart misstänkt s-försök. Nu i ett väldigt opålitligt sinnestillstånd. Är knappast i stånd att ta hand om sig själv och skulle vara en omedelbar risk för trafiken om hon släpptes ut. Hon tycker inte att hon är sjuk och ser ingen anledning till att hon ska stanna här. Vill bli utskriven och vill absolut inte ha någon vård. Undertecknad ser ingen annan möjlighet än att skriva ett vårdintyg enligt §4 LPT.

Slottet blinkar till någonstans i bakgrunden. Andar som vill att jag bär skulden för den nya tiden.

De tycker att jag skulle ha druckit vin till maten bara.

Ta på mig en klänning, lite rouge, och dricka vin till maten bara.

Ni förstår inte detta, nej. Ni talar om privilegier – där inkluderar ni vanvettet – ni talar och talar, håller med varandra på fik, bekräftar varandras leverne i beskäftighetens högnäste, moralismens mekka, åh, när fa'an kommer domedagen?!

Kittet som håller er samman är starkare än alla mina privilegier tillsammans. Vad är det ni har som jag inte har? Vad är det för ton? Och varför blir jag aldrig förlåten? Hur mycket måste jag offra för att ni ska förlåta, va? Ska jag rista in mitt släktträd nästa gång?

Jag ville vara som ni. Jag avundades era radhus, era son-, berg och lundanonymiteter, jag ville också vara inget särskilt, bara flyta med. Men hur jag än försökte så var jag

alltid lite för elegant, lite för överlägsen. Alltid lite för ädel.

Du kan vakna en morgon och vara varse. Du känner barnet och kopplingen, du kramar ett träd och inser förtjust hur mycket näring som finns i jorden om ett så stort träd kan växa och så många och mycket med det!

Du griper gång på gång efter slingor av rök som skrattande dansar iväg i skyn. Det är inte det att du har något särskilt att säga. Egentligen är allt du sagt oväsentligt nu. Du måste dagligen be om ursäkt för din grovhet, din brist på elegans.

Vardagen skall aldrig drabba mig, mänskligheten skall aldrig bli som jag.

Du kan vakna en morgon och finna att du har brutit dig ur hinnan. Du kan fnissa åt forna ritningars symmetri, åt byggmästarinnan, omsorgsfull som en trasthona beredd att lägga ägg.

Kranar. Leveranser. Tonårsbrudar. Som gör allt för amfetamin. Tjack-Lenny som tar vara på det. Trots frun Tjack-Lena. De var heroinister på åttiotalet, men gick metadonprogrammet och blev fria. Började sedan med amfetamin och har fortsatt tills idag, men ska lägga av, snart kliver jag av, det är bara en tidsfråga, va. De är rockstjärnor. Som kvartar på centralstationen en midvinternatt.

Lenny har precis kommit ut ur finkan. Lenas barn är omhändertagna av soc, alla fyra. Hon saknar dem. Hon är smal som en sticka och har bandana över pannan. Hon säger att jag är skitsnygg. En dag ser Lenny mig i ögonen: "Jag tror du kan bli nå' stort. Å de' menar jag, asså."

Jag hänger hos Nicke, i den lilla ettan med furubord och folk som kommer och går.

En dag har jag ångest så stark att Tjack-Lenny lyckas övertala mig att ta tjack.

"Du kommer må som en kung." Själv injicerar han i knävecket.

Jag drar i mig två linor från furubordet. Därefter skriver jag. Läser högt. De säger att det är det bästa jag skrivit.

Snart blir ångesten värre och Nicke föreslår till slut att jag ska skära mig för att bli kvitt. Jag ber att han gör det åt mig. Det blir djupare än han tänkt sig. Jag skär i honom också, inte lika djupt. Vi blandar blod med varandra, vi blodar ner hela köket. Jag försöker förklara situationen på en lapp till Lenny som har gått ut på uppdrag och snart ska komma tillbaka. Jag skriver fyra stycken lappar innan jag ger upp. Nicke ringer efter ambulans, vi åker till akuten, jag sys ihop.

Jag springer fram och tillbaka genom korridorerna för att fly undan personalen som jagar mig med tabletter.

När jag får min första permission och åker hem till mitt studentrum sitter Nicke i korridoren och väntar på mig. Med en trasig hemtelefon i ena handen och en kniv i den andra.

”De är ute efter mig!”

”Vilka?” frågar jag och låser snabbt upp dörren till rummet för att få undan honom innan någon av de andra studenterna hinner se.

”Krypskyttar! Överallt!”

Jag himlar med ögonen. Krypskyttar. Kunde han inte komma på något mer originellt? Är hans undermedvetna verkligen så banalt? Jag ringer akutteamet och ber dem komma till undsättning, men de kan inte hjälpa mig.

”Du får åka med honom till psykakuten”, säger mansrösten.

”Men jag är ju själv inlagd”, svarar jag och skrattar till.
”Jag måste liksom tillbaka till avdelningen om ett par

timmar.”

”Tyvärr, vi kan inte agera mot någon som inte vill komma med frivilligt. Du får ringa polisen.”

Jag gör som de säger och när Nicke inser mitt svek knuffar han mig åt sidan och stormar ut. Polisen kommer, två kvinnliga, jag förklarar trött att han har sprungit sin kos. Jag beskriver hur han ser ut, att han har sjörövarhalsduk på huvudet. De nickar och ger sig ut för att leta efter honom.

Jag går med lätta steg mot affären och köper rakblad och folköl, sedan sväljer jag alla tabletter jag kan hitta i lägenheten.

Avdelningen har ingenting uppmuntrande att säga längre. Varje gång jag kommer hit har jag lyckats hitta på något som i idioti överträffar mina tidigare självutplåningar.

Det visar sig att Nicke har hepatit. Och honom har jag blandat blod med.

Överläkaren tröstar med bensodiazepiner. Fem tabletter om dagen. Morgon, lunch, eftermiddag, kväll och natt. "Så att du slipper gå och tigga".

Jag nickar. Lämnar kroppen.

Veckorna går. Det visar sig att jag inte har hepatit men till och med jag börjar bli förundrad.

Till och med jag undrar.

Men de räknar med mig nu. Det är bara att lämna brickan i diskstället och slå sig ner i skinnsoffan. Lägga sig på golvet och åla lite.

Snälla ni! Se inte på mig sådär. Jag har blivit plufsig nu, paddlik, jag vet det.

Det är medicinerna.

Mina anhöriga? De dricker vin. Spelar golf. Reser bort. De är artiga. Mellan vinets katastrofer är de artiga. Man gör det man ska. Man äter en god lunch, man talar om sitt dagsverke.

Jag har bara kroppen att tillgå och det måste dras till sin spets. Det hela är medfött, säger de anhöriga på anhörigterapin. Sedan fortsätter de anhöriga att dricka vin.

Snälla ni. Ge inte upp nu. Nästan halvvägs, mitt på. Var inte snåla nu. Det kanske inte ens är så illa som det låter. Det kanske är värre.

Det kanske bara är just här, mot det vita, som det existerar.

Pat intellektualiserande och undflyende, stundtals poetisk. Förhärligar sitt sjukdomstillstånd, hävdar exempelvis "bara ur en människas självhat kan verklig kärlek födas". Viss sjukdomsinsikt men återkommer till religiösa tankegångar, nämner ofta kristendomen. Fri från självskador sedan ett par veckor. Säger att hon vill "upphöra" - undertecknad tolkar inte detta som suicidalt.

Påbörjar samtal om utskrivning i början av nästa vecka.

Hon har tagit livet av sig. Hon rymde, sprang. Hon satte sig på rälsen.

Sina sista krafter! Sina allra sista krafter!

Ty orkeslös var hon, sista tiden på jorden. Satt korta stunder på innergården, drack sitt te, rökte sina cigaretter, ständigt följd av extravaken. Deras extraknäck. Hyror, mat på bordet.

Mest låg hon på rummet. Sov.

Hon har tagit livet av sig. Gjort det ofattbara, som vi andra inte klarar, det där som vi inte vågar.

Bestämt sig.

Hon bestämde sig.

Tjugoett år gammal.

Jonna sprang ifrån extravaken och satte sig på rälsen. Handlade snabbt och instinktivt.

Rena rama Mc Givern.

I ett akryldoftande mötesrum förklarar handläggaren på grov norduppländsk dialekt, att med din problematik ska man ju inte ta sig vatten över huvudet, så mycket har hon förstått, så vi börjar försiktigt med arbetsträningen, du kan väl hjälpa till på nåt fik eller så, en gång i veckan, ett par timmar bara, sen kan vi ju bygga på, kanske till två gånger i veckan.

Och du fortsätter att träna på gymmet för det trivs du ju med.

Mm, vi säger så för den här gången tycker jag, så ses vi igen om några månader.

PANOPTICONS POETISKA ADDITAMENT (VOL. 9-11)
ÄR EN FRISTÅENDE BILAGA TILL
PANOPTICON: PUBLIKATION FÖR LOGOFILI.
ISSN 1651-8470
<http://panopticon.do.sapo.pt>